

angaar Klassificeringen af Hundene, hidrører dette, at Lovforslaget her benytter den Benævnelse: større end en almindelig Jagthund, navnlig fra denne Sags Behandling her i dette Thing for nogle Aar siden. Da var der jo et Lovforslag, der stemmede med dette Forslag, for her i Thinget, det vil sige, da var det kun beregnet for Kjøbenhavn. Den Forandring, der er foregaaet, er kun, at Kjøbstæderne ere tagne med, og at § 4 gjælder for hele Landet. Da altsaa dette Lovforslag var her i Thinget som en Foranstaltning, der kun skulde angaa Kjøbenhavn, saa fremkom netop den Tanke her i Thinget om at sondre. Der blev da ogsaa talt Noget om, hvorledes man i den Henseende kunde gaa frem, og som den ærede Taler for 6te Kredts bemærkede, var ogsaa den Tanke fremme, at Hundeafgiften skulde bestemmes efter Bægt. Naar man imidlertid den Gang forlod denne Tanke, saa tror jeg nærmest, at man gik ud fra, at det vilde blive en temmelig omstændelig Historie, hvis hver Hund skulde veies, ikke at tale om, at det vel gaar med Hunde som med Mennesker, at de forandre deres Bægt, saa at i det Mindste for de Hunde, der vare nær ved Grændsen, en jævnlig Gjentagelse af Veiningen vilde blive nødvendig. Det fandt man var en altfor vidtløftig Fremgangsmaade i Forhold til Diemedet, og der blev derfor foreslaaet af et daværende, nu senere afdød Medlem af Thinget, nemlig Fischer, at man skulde i Stedet for indsatte dette Kjendmærke: „ikke større end en almindelig Jagthund“, idet han mente, at det var en Betegnelse, som ikke let kunde misforstaaes, og om hvis Betydning enhver Hundekjender vilde være paa det Rene med sig selv. Det er Oprindelsen til, at dette Udtryk er kommet ind i Lovforslaget. Dette Punkt lægger jeg imidlertid ikke nogen Bægt paa; skulde man kunne forenes om en anden Betegnelismaade f. Ex. et Maal paa Hundens Hvide — paa et bestemt Sted af Hundens Legeme maatte det vel saa være — saa skulde jeg ikke have Noget at erindre mod det. Ligeledes skal jeg med Henhyn til § 4 bemærke, at jeg heller ikke har Noget imod en Bestemmelse, gaaende ud paa, at naar en Hund en Gang havde bidt eller aurretet anden Stude, der falder ind under Paragrafen, og Cieren i den Anledning var blevet dømt eller havde indgaaet Forlig med den Forurettede — hvad der maatte komme ud paa Et — saa skulde Cieren være forpligtet til enten at dræbe Hunden eller holde den bunden. I det Hele taget vil jeg være meget stemt for at gaa med til alle Bestemmelser, som i Virkeligheden kunne betegnes som Indskræn-

ninger, der foretages i den offentlige Ordens Interesse.

Ovesen: Dersom jeg er bleven opfattet, som om jeg havde villet foreslaa, at Forpligtelsen til at yde Hundeskat i Kjøbenhavn og de øvrige Kjøbstadskommuner skulde udvides til et Paaabud om, at der ogsaa i alle Landkommuner skulde ydes Hundeafgift, saa var det ikke min Mening. Min Mening var kun, at der gennem en Endring til Lovforslaget skulde ydes alle Sogneraad i Landet en Ret til at opkræve Hundeafgift i deres Kommuner, hvis de fandt det rigtig. — Jeg skal, da jeg har Ordet, blot tilføje, at forsaavidt dette maatte blive til Lov, kunde jeg for mit personlige Vedkommende meget ønske, at disse aldeles nye Indtægter for Landkommunerne gik ind i de fattiges Kasser; men det skal jeg ikke udtale mig nærmere om, da det jo altid vil kunne blive Gjenstand for nærmere Forhandling.

Schlegel: Jeg vil tillade mig en kort Bemærkning, som jeg ikke før fik Leilighed til. Jeg kan slutte mig i det Hele taget til dette Lovforslag. Det er kun en ganske enkelt Bestemmelse, jeg vil gjøre opmærksom paa. Efter § 2 kan Kjøbenhavns Magistrat i enkelte Tilfælde paa Ansøgning indrømme en Eftergivelse af Afgiften, og det begrundes ved, at der kan være Tilfælde, hvor det er særdeles ønskeligt, ja nødvendigt for vedkommende at holde Hund, men at de ikke have Raad til dette, naar de skulle betale denne Afgift. Efter § 3 kan Kjøbstæder og Klætter ikke eftergive Hundeafgiften, undtagen forsaavidt den er forhøiet udover 10 Kr. Jeg vilde indestændig ønske, at der blev givet Kjøbstæderne Bemyndigelse til at eftergive den i det Hele taget, ligesom Kjøbenhavns Magistrat kan; thi der kan i Kjøbstæderne ligesaa vel som i Kjøbenhavn komme til at foreligge Tilfælde, hvor det er overordentlig haardt mod Vedkommende, naar Afgiften ikke kan eftergives.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg forstaaer ikke rigtig dette. Det forekommer mig, at den Bemyndigelse, som det ærede Medlem omtalte, er indeholdt i det sidste Punktum af § 3.

Schlegel: Der staar i sidste Punktum: „Derhos kan Byraadet eller Kommunalbestyrelsen i enkelte Tilfælde . . . paa Ansøgning . . . indrømme Nedsættelse i eller Eftergivelse af det Beløb, hvormed Afgiften saaledes maatte være bleven forhøiet udover den lovbestemte Betaling.“ Jeg vilde have,